

Per blev staaende oprejst, indtil hun naaede hen til Døren. Det tog sig ud som en vidtdreven Høflighed af ham men var i Virkeligheden et Fif, han benyttede, for at faa Lejlighed til des mere ugenert at betragte hende, bedømme hendes Højde, Figur, Holdning, Gang, . . . og han fandt hende i enhver Henseende fuldkommen. Med Gangen havde han været mindst veltilfreds, da hun før traadte ind i Stuen; den var nu ogsaa en lille Smule vraltende. Men heller ikke den ønskede han nu anderledes. Den syntes ham netop at særtægne hende som Kvinde, som Hun, og virkede derfor stærkt betagende paa hans Sanser.

Hun er vist en Del koket — sluttede han sin Dom over hende, idet han atter satte sig. Men ligemeget! Hun er bedaarende! En kælen lille Panterkat! . . . Og rig, rig! tilføjede han, idet hans Blik gled rundt i Salen, som tog det paa Forhaand det hele Palæ og alle dets Skatte i Besiddelse.

Det var da ogsaa temmelig adspredte Svar, han nu gav Fru Salomon, der efter Datterens Bortgang atter havde taget Ordet og søgte at lede Samtalen hen paa hans Studier. Men iøvrigt blev de heller ikke denne Gang længe uforstyrrede. Per opdagede pludselig midt i Stuen en sortklædt Skikkelse — en ung Dame — der